

Olipa kerran hajamielinen mummo, joka asui yksinään pikku tuvassa ja jolla melko usein jäi melkein kaikki työt kesken. Ei mummo laiska ollut, ei ensinkään, mutta kun hänen mielestään maailmassa oli niin paljon kaikkia mielenkiintoisia asioita, että hän aina hyppäsi hommasta toiseen ja lopussa unohti, mitä oli alunperin touhuamassa. Joskus kyllä saattoi käydä niinkin, että hänelle tapahtui kummallisia asioita muuten vain. Eräänä aamuna mummo heräsi siihen, että auringonsäde lämmitti hänen nenänpäätänsä - voi kun olikin kaunis aamu. Mummo kiherteli itsekseen ja oli niin innoissaan, että sängystä hypätessään unohti silmälasinsa yöpöydälle. Hän ei tietysti huomannut sitä vaan ajatteli, ettei hän näe siksi, koska aurinko paistaa silmiin.

Kyllä mummo luonnollisesti omassa kodissaan osasi kulkea silmälasetta ja niin hän oli pian keittiössä keittämässä aamupuuroa. Onnellisena hän liuddasi ja laittoi vesikattilan hellalle. Kun vesi oli kiehunut niin hän lisäsi kattilaan muka kaurahiutaleita, mutta kun ei nähnyt niin hyvin, niin sekoittikin veteen vahingossa korppujauhoja. Tietystikään mummo ei huomannut sitä vaan sammutti hellan, jätti puuron hautumaan ja lähti hampaita pesemään. No ei sekään mennyt aivan niin kuin pitäisi, koska hänellä ei ollut laseja päässä. Mummo nimittäin laittoi hammasharjalle kasvovoidetta ja ihmetteli, miten hammastahnassa on niin kummallinen maku eikä se tuntunut lähtevän pois suusta, vaikka miten huuhteli. Mutta eipä siinä mitään, mummo haaveili jo aivan muista asioista. Hän huomasi, että haluaa syödä aamupuuron kanssa punaviinimarjoja, koska hänellä oli pihassa punaviinimarjapensas. Niinpä mummo pukeutui, mutta haaveili marjoista niin kovasti että laittoi mekon väärinpäin ja kengät vääriin jalkoihin. Sitten hän ihmetteli, miksi hän ei osaa kävellä suoraan. No kyllä hän kuitenkin pääsi pensaan luo, mutta kun ei vielääkään nähnyt paljon mitään niin se olikin vadelmapensas, jonka piikit pistivät häntä. Yksi tikku jäi mummon sormeen ja hän aikoi lähteä sisälle ottamaan sen pois, mutta kääntyessään huomasi, että joku seisoi pensaan vieressä. Mummo tietysti halusi tietää kuka seisija on ja kysyi nimeä, mutta toinen ei vastannut vaikka mummo miten yritti häntä jututtaa. Se ei kyllä ollut ihmekään, sillä hahmo ei ollut ihminen ollenkaan vaan linnunpelätin, jonka mummo itse oli siihen laittanut, jotta linnut eivät söisi hänen marjojaan. Mummo kyllästyi hiljaiseen juttelukaveriinsa ja lähti sisälle, vaikka ei enää muistanut, miksi. Sisällä mummo huomasi, että tosiaan – hänen täytyi ottaa tikku pois sormesta ja meni makuuhuoneeseen etsimään pinsettejä. Siellähän ne olivat yöpöydällä niin kuin silmälasitkin, jotka hän viimein laittoi päähänsä. Lasista ulos vilkaistessaan mummo vasta tajusi, minkä pensaan luona hän oli äsken käynyt ja kenen kanssa hän oli yrittänyt jutella. Keittiöön mennessään mummo hymyili peilille ja huomasi voiteen hampaissa. Hän kävi pesemässä sen pois ja meni syömään aamupuuroa, mutta ei sitä tietysti saattanut syödä, kun se oli korppujauhoista tehty. Niinpä mummo päätti, että hän menee ulos nauttimaan auringonpaisteesta ja syö aamupalaksi vain vatukoita ja viinimarjoja.